

Симбалайн

КУПИТИ

Повість, чотири новели та поезії визнаного майстра короткого жанру об'єднані «вічною» тематикою — жінка у різних життєвих ситуаціях. Євгенія Кононенко часто пише про це, але «Симбалайн» навіть для неї — дуже особистісна, відверта та еротична книжка — тут має голос не лише внутрішня жінка, а й внутрішній чоловік Євгенії Кононенко.

Інший ракурс, здавалось би, буденних явищ, погляд за лаштунки того, з чим ми маємо справу ледь не щодня, а тому не бачимо серед цього справжніх причин «тектонічних» зламів у стосунках чоловіка та жінки. Євгенія Кононенко їх бачить...

Ця книжка — своєрідний емоційний пазл: після кожної новели — невеличка поезія «в тон», а на початку кожної — фрагменти малюнку, які складаються в цілісну картинку наприкінці книжки.

Ігор Бондар-Терещенко, Еспreso.TV: ...вона розчинила у своїй прозі чарівну пігулку музичної радості навпіл з літературною і навіть мистецькою чутливістю.

Styler, 10 головних книг зими від українських авторів: «Симбалайн» Євгенії Кононенко — це повість і збірка оповідань, у назві якого, немов в одному з треків у ранньому альбомі Pink Floyd, зашифрована формула любові героїв. Звичної жорсткості автора, відомої своїми реалістичними текстами, протистоїть несподівана ностальгія за справжнім — ніжністю, любов'ю, поезією. До речі, оповідання в збірці чергуються віршами, й це також вперше для вічної чорнухи цього стилю.

Книга дня Інтернет-видання «Літакцент»

ТОП-10 книжкових новинок від українських письменників видання dero.ua

ТОП-5 найцікавіших книжкових новинок газети «20 хвилин»

ТОП-10 головних книг зими від українських авторів проекту Styler

ТОП-10 найкращих книжок року українських авторів від Forbes

Євгенія
КОНОНЕНКО
СИМБАЛАЙН

 Кальварія

Анотація

Повість, чотири новели та поезії визнаного майстра короткого жанру об'єднані «вічною» тематикою — жінка у різних життєвих ситуаціях. Євгенія Кононенко часто пише про це, але «Симбалайн» навіть для неї — дуже особистісна, відверта та еротична книжка — тут має голос не лише внутрішня жінка, а й внутрішній чоловік Євгенії Кононенко.

Інший ракурс, здавалось би, буденних явищ, погляд за лаштунки того, з чим ми маємо справу ледь не щодня, а тому не бачимо серед цього справжніх причин «тектонічних» зламів у стосунках чоловіка та жінки. Євгенія Кононенко їх бачить...

All rights reserved.

Усі права застережено.

© Євгенія Кононенко, текст, 2015

© «Кальварія», 2015

СИМБАЛАЙН

Симбалайн (Телевізор на шафі)

— **М**арко одружився, — спокійно сказала дружина, ніби йшлося про одруження не більше, ніж слюсаря, який ремонтував крани в їхньому помешканні. Ні, здається, вона сказала навіть не так:

— До речі, забула тобі сказати: Марко одружився.

Невже вона справді забула? Чи довго думала, говорити йому, чи ні? Зрештою, ці кілька днів, поки вони тут, у цьому порожньому будинку біля холодного моря, вони святкують лише своє власне свято, і Марка вони сюди з собою не брали.

Вони кинули все й приїхали сюди, бо іноді треба кидати все і їхати світ за очі. Цей великий будинок в курортному містечку, де вони бували раніше зі своїми дочками, не видавався тоді таким чудовим, бо крім них тут крутилося ще кілька родин. І як комфортно тут взимку. Хіба що трохи моторошно, бо здається ніби в порожніх темних кімнатах, яких тут забагато, хтось причаївся.

— Ви будете трахатися? — спитала їх молодша дочка, коли вони збиралися в дорогу.

— У їхньому віці вже цим не займаються, — авторитетно відповіла старша, яка приїхала додому на зимові канікули.

Ідея поїхати в це непримітне курортне містечко взимку спала їм на думку одночасно. Їхні давні знайомі, власники цього будинку, живуть в іншому, цей узимку стоїть порожній, чекаючи на курортників. Їх пустили в цей дім за символічну платню. Але ніяк не дешевизна привернула їх. Вони могли

поїхати в тур за кордон, що іноді й робили. Але зараз їм не хотілося яскравих вражень. Хотілося лише побути наодинці.

Вони приїхали святкувати навіть не річницю весілля, а дату, яку святкують лише дуже щасливі подружжя. Святкувати свій «Симбалайн». Колись дуже давно, за два роки до одруження, вони вперше кохалися під *Symbaline* з диску More гурту *Pink Floyd*. Подальший рік склався для них настільки добре, що, коли знову настав той зимовий день, їм захотілося повторити і ту саму музику, і ті самі дотики, і ті самі слова. Святкуючи другу річницю *Symbaline*, вони вже планували весілля. Утретє ритуал пішов за скороченим сценарієм через її вагітність. А на четверту річницю переживання знову було повним, хіба що безнадійно поламався програвач, і вони придбали касетний магнітофон і альбом із *Symbaline* на касеті. І мало не щороку, пропусків було дуже мало, вони знаходили можливість усамітнитися й за допомогою того чи іншого аудіо пристрою відтворити свій *Symbaline*.

— Наш Симбалайн — то ще й стрімка історія технічного прогресу, — сміялися вони, останнім часом слухаючи свій заповідний трек вже не на *CD*, а онлайн. А сюди, до зимового моря, вони взяли мініплеєр, який у головах їхнього ліжка зазвучав, як колись контрабандний вініловий диск їхньої молодості, що тоді гордо іменувався незрозумілим сьогодні словом «плита».

Ніхто, крім них самих, не знає про цей день, і їхні дочки не знають. Від пристрасті народжуються хлопчики, від ніжності дівчата. Чому ці діти кохання вийшли такими важкими?

— Вони багато чому навчили нас, — зітхнув він, посміхаючись.

— І взагалі, ми стільки подолали з тобою вдвох, — прошепотіла вона, і то були значущі слова, після яких довго мовчать. І вони таки довго мовчали, міцно пригорнувшись одне

до одного. І великий дім весь тремтів не так від зимового урагану, як від їхнього внутрішнього джолу.

А наступного дня, коли вони вийшли прогулятися по набережній, вона сказала:

— Забула тобі сказати: Марко одружився.

Тільки-но вони приїхали сюди, як відключили свої мобільні телефони. Не користувалися інтернетом, не заглядали до своїх електронних скриньок. Телевізор вмикали на півгодини, подивитися новини. Щоправда, у цьому домі завжди приглушено мурмоче радіо, яке вона іноді робить голосніше. Але по радіо не коментують одруження їхнього Марка. Значить вона про це знала ще до того, як вони поїхали. Зрештою, він прямо міг спитати її: то для тебе вже й не подія? Але ж от, він не може знайти слів, щоб правильно поставити питання: невже ти забула? Ні, не так: а чому ти мені про це не сказала відразу? Ні, не так: ти не хотіла псувати мені настрої згадкою про Марка перед дорогою?

Але й така постановка питання була б некоректною, бо, зрештою, Марко вже давно настрої йому не псує. То ж він не став копирсатися у своїх відчуттях, трохи помовчав і спитав:

— І молода дружина — молода?

— Та ні, десь нашого віку.

Вітер в обличчя на набережній став такий шалений, що вони мимоволі розвернулися й рушили в протилежний бік. Але вітер так сильно повіяв тепер уже в спину, що вони ще раз змінили напрямок. Стали біля кам'яного парапету над морем, і саме ця позиція виявилась оптимальною. На морі було повно лебедів, чого не буває влітку. А зараз вони бачать їх тут щодня, і щоразу подовгу мовчки дивляться на них. Після мовчання першою заговорила дружина:

— У неї, здається, діти старші ніж наші. Вона дивовижно симпатична жінка.

— Гарна?

— Так, гарна, але не в тому справа. Ти ж знаєш, із якими красунями приходять на наші корпоративи. А вона скоріше мила, ніж гарна. Така, що зачаровує не лише чоловіків, а й жінок. Очевидно, Марко не міг одружитися з якоюсь іншою.

— Якщо стільки років вибирати... чесно кажучи, думав, що він упертий старий парубок.

— Він не вибирав. Він шукав саме цю жінку.

— А до того, як знайшов... — він замовк із іронічною посмішкою і з думкою, що не треба було цього говорити, а дружина просто мовчала. Вони ще постояли біля бурхливого моря, на якому так добре почувалися сотні лебедів, котрі занурювали свої довгі шиї в пінні води, знаходячи собі в розбурханому морі якийсь харч. А потім вони пішли до місцевого ресторану «Грузія», який стояв на невеличкому узвишші над морем зовсім порожній у цей не-сезон, ніби працював ексклюзивно для них двох. У «Грузії» їх дуже смачно годували й приймали за таємних коханців, що їм обом надзвичайно подобалося.

Ось і зараз на них чекає накритий столик, на якому стоїть пляшка «Цинандалі» за рахунок закладу — тут уже знають їхні смаки, і це мимоволі зобов'язує їх замовити найдорожчі страви. Приймає замовлення сам господар «Грузії», і поки їм несуть тарілки з салатом «Царство зимового моря», вони піднімають келихи за подружнє щастя Марка та його феї.

— Як її, до речі, звуть?

— Марина.

— А як вони познайомилися?

— Поняття не маю! На наше двадцятиріччя, коли ти не зміг, бо мав свій круглий стіл...

— Так, пам'ятаю, було таке...

— ...Він прийшов із нею.

- Але чому ти не знала? Хіба він уже не твій радник?
- Він уже давно має власну філію.
- Ти не казала.
- Може й казала, але ти забув за своєю біганиною...
- Такого б я не забув, — подумав він, а вголос сказав:
- Хай Марко й Марина будуть щасливі!

А після обіду вони до темряви блукали зимовим містом, у якому, як з'ясувалося, трохи далі від моря були і старовинні квартали, і дивовижні подвір'ячка, і каскади скверів зі скульптурами, і багато чого, що не помічають курортники влітку. А потім повернулися до великого будинку біля бурхливого моря, який був лише їхнім.

Вони справді дуже багато всього подолали на шляху до цього нетривалого раю. І десятої частини їхніх випробувань було достатньо, щоб розвести в різні кінці світу найзакоханіше подружжя. Його батько, який мав цілком конкретну нахабну мету спокусити молоду невістку. Її мати, яка з усім шалом самотньої жінки прагла контролювати кожен порух молодого подружжя, зокрема й на їхньому подружньому ложі. Велика відданість роботі, яка в кожного з них була своя. Непоступливий характер дочок, який виявився в обох дівчат мало не від народження. І контрастний душ злиднів і достатку, що теж є серйозним випробуванням для будь-якої родини. Але, звичайно ж, найтяжчим випробуванням і їхнього кохання, і їхнього шлюбу був Марко.

Коли про неї робили матеріал для глянцевого альманаху «Ділові жінки України» й питали, як ставиться її чоловік, науковець, із яким теж траплялися інтерв'ю, щоправда, у пресі іншого штибу, до того, що вона весь час на роботі, вона відповідала, що він також весь час в роботі, яку дуже любить. Його любов до його роботи — то ключ розуміння її любові до її роботи. А коли її питали, чи не підштовхне її завантаженість на

роботі до ймовірних романтичних пригод її чоловіка в обідні перерви, вона відповідала, що вважає нижче власної гідності стежити за тим, що робить її чоловік під час своїх обідніх перерв. У голівках гарненьких журналісток крутилась одна схема: від ділових жінок чоловіки, буває, ідуть до неділових. Ніхто не питав її, чи не знайдеться у вирі її ділового життя людина, яка сподобається їй більше, ніж він, її шлюбний чоловік. А сталося саме таке. З'явився Марко. Людина того її світу, існування якого він прийняв, але в який не входив, бо мав і власний великий світ, де її не було.

Тож, попри те, що вони, загалом, уміли розв'язувати питання, нерозв'язувані для більшості родин, настав день, коли він гнівно притис її до стіни їхньої спальні в прямому сенсі й вона закричала: так, так, так! Кричала, аж зривала голос. І він розчепив руки на її горлі, і пішов з дому.

Він не вмів напиватися в стресових ситуаціях, волів тоді сексу. І в тому був один із гарячих парадоксів їхнього подружнього життя. Коли в тебе знову буде все погано? — питала дружина, і він відповідав, що на замовлення таке zorganizувати не можна. Лише тоді, коли в нього справді буде чорна смуга, яку вони вдвох зуміють переплавити на вогонь кохання.

Але того чорного вечора він не міг хотіти того від неї, і, як останній дегенерат, подзвонив із вуличного таксофона перекладачці зі свого інституту, закоханій у нього, чого та жінка не афішувала, але що він відчував і що в нормальному стані його обтяжувало, і сказав ошелешеній жінці, що їде до неї, як її ласка.

Він приїхав до неї на таксі, бо інакше б не знайшов її будинку в спальному районі. Вона завела його до свого маленького помешкання, де було любовно накрито вечерю, на яку він і не глянув. Обігнув стіл зі свічками, пляшкою його

улюбленого вина й двома зворушливо сяючими келихами й відразу рушив до ліжка біля вікна та почав роздягатися, як, бувало, робив це вдома після важкого дня робочого дня, коли від втоми ігнорував вечерю. І жінка, яка протягом кількох років відзначала в блокнотику ті дні, коли він приділяв їй бодай хвилину своєї уваги, наказала йому підтягти штани й іти геть. Через кілька років ця перекладачка на котрійсь із вечірок у їхньому інституті розповість йому, що вилікувалася від свого непродуктивного кохання саме в той вечір, і невдовзі зійшлася з чоловіком, з яким вона й досі. Перекладачка зі сміхом демонструватиме блокнотик, який берегтиме в шухляді письмового столу на роботі як урну з прахом своєї багаторічної дурості, і дякуватиме за його неадекватну поведінку того вечора.

Але ж він, не отримавши від перекладачки того, що вона аж ніяк не була зобов'язана йому давати, повернувся вночі додому лютим. І швидка допомога повезла дружину до лікарні з травмою черепа. А він сидів, чекаючи, що за ним от-от прийдуть з міліції. За ним не йшли, він думав про явку із зізнанням, коли у двері подзвонили. Він приречено відчинив, на порозі стояв її брат. Виходить, замість відплати з боку закону на нього чекає кровна помста?

Шваґер повідомив, що дружина сказала в лікарні, мовляв, їй на голову впав телевізор, коли вона полізла нагору за коробкою із зимовими чоботами. У них і правда на шафі в спальні невідомо навіщо стояв старий телевізор, а за ним коробки із взуттям. Цю саму версію про телевізор треба озвучувати і для їхніх дочок, і для їхньої няні, яка прийде завтра вранці відвести молодшу в садочок, а старшу відпровадити до школи. А він саме й прийшов сюди, щоб допомогти йому винести цей телевізор на смітник, і нехай його дивляться бомжі.

За кілька років до того вони з дружиною мирили цього самого брата із його дружиною. І мати, демонстративно прийнявши бік зрадженої невістки, кляла сина-розпусника страшними клятвами, чи не щогодини повторюючи, що залишить у себе синову дружину з онуком, а сам він нехай іде геть і більш ніколи не з'являється в домі.

А дружина зі сміхом, який дратував охоронницю моралі чи не найбільше, захищала свого брата, мовляв, їхня невістка — хороша жінка, але зануда, така ж, як ти, мамо, тому й цілком природно, що братик знайшов щось таке, чого не мав у шлюбі.

«Але ж він одружився! — кричала теща. — У нього росте дитина! Він має дбати про сім'ю, а не шукати жінок, в яких ніс не такий, як у дружини! Навколо мільйон жінок, які мають щось таке, чого немає в інших! Лише підлі чоловіки весь час шукають чогось новенького!». Вони з дружиною сміялися з ортодоксального пафосу тещі й раділи, що змогли усунути її зі своєї родини, найнявши няньку для дівчат. Бідний брат, тепер усе дістається йому!

Вони зі швагром винесли з дому той телевізор. Була чорна зимова ніч. Одночасно підвели очі на чорний будинок, у якому світилося лише одне вікно спальні, де все те сталося. Була третя ночі. І її брат спитав його: то де ж твої ліберальні погляди на дошлюбне, шлюбне й позашлюбне? Сам говорив: краще, нехай дружина щось із кимось має, ніж винюхує, чи щось із кимось має чоловік. То все була лишень теорія? А на практиці ти виявився банальним ревнивцем, як алкоголік з нашого під'їзду, який у пориві ревностів викинув свою жінку з четвертого поверху? Маєш визнати: у тому кадрі є щось таке, чого нема в тобі! Сам бийся головою об стінку, а не влаштовуй дружині тілесні ушкодження! Ти б її бачив, Господи! Їй поголили голову, повезли накладати шви! А вона тебе не видала! Могла ж

елементарно притягти тебе за тілесні ушкодження середньої тяжкості!

Шваґер і далі щось говорив, аж запалилося два вікна доти чорного будинку. А він приречено мовчав не помічаючи чорного холоду тої ночі, бо не мав слів пояснити: якби ж то королева наблизилася до себе секретаря чи придворного музиканта. Весь жах був у тому, що королева була з іншим королем.

Лікарка дружини, звичайно ж, усе зрозуміла, їй байка про телевізор на шафі була не потрібна. Але ніхто не мав на меті притягати його до відповідальності за травми середньої тяжкості, що поглиблювало прірву його провини. Адже дружині таки було зле. І Марко вирішив урівняти їх, а вірніше зорганізувати йому травми, несумісні з життям. Марко вистежив його в темряві того самого подвір'я, де ще стояв на смітнику той самий без вини винуватий телевізор, схопив його ззаду за шию, і захрипів йому у вухо: і оце її чоловік, який поводить з жінкою, яких одна на мільйон, як ревнивий алкоголік? То тепер я допоможу їй стати вдовою! І законному чоловікові вистачило снаги відповісти Маркові, коли той вже майже вдавив усередину його борлак: можливо, ти відмажешся, і не сядеш, хоча це буде мокре діло, а не середньої тяжкості, але тоді тобі в спадок перейдуть дві нестерпні донечки. Чи готовий ти до цього?.. Бо ж саме того дня вранці старша вигнала няньку й сказала батькові, що сама готуватиме сніданок, водитиме сестричку в дитячий садок і забиратиме її, але й отримуватиме ті гроші, які він платив няньці.

І головне, та одинадцятилітня зараза зуміла вибити з батька собі на кишенькові витрати ту чималу суму, яку раніше платили няньці... Аргумент виявився напрочуд доречним, Марко миттєво зник.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

Безсоння

Чорний кіт повернувся з бенкету,
Він зникає у хащах густих,
Залишивши погану прикмету
Тим, хто встане раніше за всіх.
Чорні вікна злилися із ніччю,
Але, може, по той бік в цю мить
Хтось, до скла притулившись обличчям,
За незримим віконцем стоїть.

КУПИТИ